

så har Folketinget bare at rette sig efter, hvad der er blevet aftalt.

Det kender man ikke fra resten af arbejdsmarkedet. Hvis vi går til den private sektor, så er det sådan, at når Dansk Arbejdsgiverforening som den største repræsentant indgår en ny overenskomst, bliver der indkaldt til et særligt møde, hvor det resultat skal forelægges til en egentlig godkendelse. Inden da binder den underskrift, som DA's repræsentanter har givet, ikke.

Går man til den offentlige sektor, til det kommunale område, er det sådan, at når Kommunernes Landsforening har forhandlet en overenskomst på plads, så skal det resultat forelægges og godkendes af et særligt borgmesterkollegium. Og først da gælder overenskomsten, først da er den bindende.

Men i staten gælder enevælden. Finansministeren kommer ikke til Folketinget og spørger om mandat. Nuvel, det kan måske være uhenigtsmæssigt, som hr. Elmquist var inde på, hvis det mandat skal gives i Folketingssalen, men der findes jo andre muligheder.

Finansministeren kan gå til Folketingets Finansudvalg, finansministeren kan gå til Folketingets Politisk-Økonomiske Udvalg og bede om mandat og sikre sig, at et flertal i Folketinget er enig i den forhandlingstaktik, ministeren har tænkt sig at lægge for dagen. Nøjagtig det samme kendes jo fra Folketingets Europaudvalg hver eneste fredag, når det gælder Danmarks relationer til udlandet. Der opnås der forhandlingsmandater.

Når finansministeren derefter er færdig med overenskomstforhandlingerne, bør der som den sidste paragraf i den overenskomst stå, at den først træder i kraft, når den har været forelagt til godkendelse i Folketinget. Det kan så være i selve Folketingssalen, eller det kan være i Folketingets Finansudvalg.

Det beslutningsforslag, Fremskridtspartiet fremsatte i slutningen af 1980'erne, gik ud på, at finansministeren skulle forelægge resultatet for Folketingets Finansudvalg, og først da havde det endegyldig karakter. Men sådan er det ikke. Skiftende finansministre, uanset hvilken partipolitisk farve de har haft, er godt tilfredse med enevælden. De er godt tilfredse med, at det er dem alene, der forestår disse overenskomstforhandling, og så kan resten af Folketinget og Finansudvalget og alting bare rette ind til højre, uanset hvor absurd forhandlingsresultatet måtte være.

Bevares, et flertal i Folketinget kan selvfølgelig vælte regeringen eller bede finansministeren om at gå af, men selv hvis man gør det, binder underskriften, så overenskomsten er gældende.

Hvis vi skulle give finansministeren nogle gode råd forud for de overenskomstforhandlinger, der nu går i gang, mener vi, der er to temaer, der i øjeblikket er de vigtigste.

Det første drejer sig om fleksibiliteten. Den måde, overenskomstsyste­merne, ansættelsesvilkårene er bygget op på i staten, burde høre hjemme for 50 eller 70 år siden. De tunge, tunge systemer, hvor ingen fleksibilitet kendes, men hvor hver holder sig til sit stykke overenskomstpapir, uanset hvor absurd det måtte være, uanset hvor mange ekstra omkostninger der er, når man skal købe folk fri fra afdelinger og departementer, når forskellige driftsenheder skal lukkes, omstruktureres eller f.eks. ændrer status ved privatisering.

Gang på gang, når sagen bliver rejst i den politiske debat enten i Folketinget eller i offentligheden, er den tilbagevendende undskyldning: Ja, men det her kan desværre ikke lade sig gøre, for vi har nogle aftaler med de ansatte, som vi skal overholde. Bevares, Fremskridtspartiet er tilhænger af, at man indgår den slags aftaler, og vi er selvfølgelig tilhængere af, at de bliver overholdt.

Men opgaven for finansministeren må jo være at lave en liste over alle de problemer, man oplever, og så bruge overenskomstforhandlingerne til at få forhandlet de problemer væk; få sikret så fleksible aftaler med de ansattes repræsentanter og deres grupper, at når der er ønske om at privatisere, udlicitere, omstrukturere, decentralisere, deregulere – og alle de andre gode, fornuftige ting, som burde herske i langt større udstrækning – så skal det ikke være en enkelt lille personalegruppes overenskomst, der forhindrer noget godt og fornuftigt og hensigtsmæssigt i at blive gennemført. Sådan er det i dag, og derfor bør finansministeren have det opdrag at få den slags uhenigtsmæssige, gamle forordninger fjernet og få dem forhandlet væk.

Det andet tema, vi mener, finansministeren bør lægge sig på sinde, er at gennemføre en ordning svarende til den, Folketinget med succes gennemførte, da vi afskaffede sømandsskatten. På daværende tidspunkt vedtog Folketinget at fjerne sømandsskatten og havde som sidste paragraf i den lov, der ophævede sømandsskatten, at loven først trådte i kraft på det tidspunkt, hvor der på arbejdsmarkedet for søfarende –